

KAPITOLA IV

Kuchyňský dřez pořád neodtéká. Voda zahnívá o to rychleji, že je vedro. Takže Manu hromadí špinavé nádobí v umyvadle v koupelně.

Radouan projednou nepřeháněl: je to fakt prvotřídní haš.

Popelník ani nevysype a mrskne s ním do vody. Všechno, co se tam odmáčí, okamžitě pokryje černý film. Pořádně popelníku zanádlává a dveře do koupelny zabouchne, aby se na to nemusela koukat.

Musí si jít koupit něco k pití. V hromadě špinavého prádla hledá nějakou míň pocintanou bundu. Slibuje si, že do konce týdne zajde do prádelny. Když si zapne jednu, která smrdí jako vajgly, dojde jí, že na bundu je vlastně dneska moc horko.

Má dojem, že zajít pro chlast se rozhodla už před několika hodinami. Byt se proměnil v obří hlavolam.

Radouan jí toho prvotřídního haše nechal pořádný kus.

Zapomněla, kam dala klíče od bytu. Při hledání zpřehází všechno, na co přijde. Hledá i v lednici, člověk nikdy neví.

Nakonec je najde v kapse jedněch džínů.

Přece jenom se vypotácí na ulici. Slunce ji udeří do ksich-tu, napřímo jako reflektor. Je vedro, že by si klidně sedla na

chodník a počkala tam do večera. Přivírá oči, dojde jí, že si zapomněla vzít brýle, ale vracet se pro ně nahoru nechce.

Za chůze si v dlani počítá mince. Zdá se, že má dost na dva lahváče. Škoda, že zapomněla vzít zálohované sklo.

Z těchhle úvah ji vytrhne, když si všimne, že lak vůbec nezachl tak, jak předpokládala. Na nehtech má spoustu tenkých vlněk. Vlastně to vypadá celkem pěkně.

Z protějšího chodníku ji přijde pozdravit jedna holka. Nemají si moc co říct, ale obě tady ve čtvrti bydlí už roky. Oči má zalepené nějakým výtokem, zřejmě je ještě víc mimo realitu než Manu. Klasická smažka, dokáže ze sebe vysypat otvírací dobu okolních lékáren i seznam oblbaváků ve volném prodeji. Věčně si drbe zápěstí a stěží dokončuje věty.

Když se přistěhovala, byla to hezká holka, zrovna dodělávala školu, i když by to do ní nikdo neřekl, měla spoustu plánů a celkem je zvládala i realizovat. To bylo před notně dlouhou dobou a skutečnost ji mezitím usadila a srazila na kolena, ale ona pořád věří, že ten svrab je v jejím životě jen přechodná kapitola, kterou se chystá definitivně uzavřít. Manu by vsadila krk, že se z toho tahle holka už nikdy vyhrabe. Chvilí s ní pokecá.

Pak jde dál, mrkne do hospody na rohu, kde občas narazí na někoho, s kým by ráda pofelila. Je to tam celé potažené nánosem mastné špíny. Takový zemdlený dvůr zázraků, tak zatuchlý, že v tom ani není romantika.

Z hospody vyleze týpek a doběhne ji: „Hele, nevidělaš Radouana?“

„Ne. Nevim, kde je.“

Takhle odpovídá vždycky, stejně jako všichni místňáci. Nic neviděla, nic neslyšela, ať ji všichni nechají na pokoji. Chlap se okamžitě začne vztekat: „Jestli ho potkáš, tak tomu hajzlovi kurva řekni, že je hledanej, a až ho najdem, je po něm.“